

РЕШЕНИЕ

№ 1077

гр. Варна, 29.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IVA СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. Иванов
мл.с. Станислав М. Ангелов

при участието на секретаря Петя П. П.а
като разгледа докладваното от мл.с. Станислав М. Ангелов Въззивно гражданско дело № 20233100501835 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 17 от Закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН).

Образувано е по въззивна жалба подадена от Р. М. Р., ЕГН: ***** и С. И. А., ЕГН: *****, чрез процесуалния им представител адв. Д. Й. от АК-Варна, срещу Решение № 2797/27.07.2023 г., постановено по гр. д. № 12813/2022 г. по описа на РС-Варна, с което съдът е ОТХВЪРЛИЛ подадената молба от Р. М. Р. и С. И. А. срещу Р. М. Р. за налагане на мерки за защита по чл. 5, ал.1, т.1 и чл. 5, ал.1, т. 3 от Закона за защита от домашно насилие; ОСЪДИЛ Р. М. Р. и С. И. А. да заплатят на Р. М. Р. на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 1421 лева /по 710,50 лева всяка/ - представляваща сторените по първоинстанционното дело съдебно-деловодни разноски, както и да заплатят държавна такса в размер на по 25 лева, на основание чл. 11, ал. 3 от ЗЗДН.

Във въззивната жалба се навеждат доводи, че обжалваното първоинстанционно решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Моли се обжалваното решение да бъде отменено, и съдът да постанови друго решение, с което исковата молба против Р. Р. да бъде уважена.

В открито съдебно заседание въззивната страна, чрез процесуалния си представител адв. С. Д., поддържа въззивната жалба по изложените в нея съображения.

Претендират се разноски на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗАДв.

В срока по чл. 17, ал. 4 от ЗЗДН е постъпил отговор на въззивната жалба, от Р. М. Р., чрез процесуалния му представител адв. К. К. от АК-Варна, с който се моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение, като неоснователна и да бъде потвърдено изцяло обжалваното първоинстанционно решение, като обосновано,

правилно и законосъобразно. Сочи, че твърденията на жалбоподателките, за неправилен, непълен и еднопосочен анализ на събраните по делото доказателства от страна на първоинстанционния съд, са неоснователни и необосновани. Тези твърдения са посочени бланкетно, без да са изложени конкретни факти, обстоятелства и мотиви по тях.

В открито съдебно заседание въззиваемата страна, чрез процесуалния си представител поддържа отговора на жалбата и пледира за оставяне в сила на решението на районния съд.

Претендират се разноси по делото.

Във въззивното производство не са събрани нови доказателства.

Съдът, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството пред Районен съд Варна е образувано по молба на Р. М. Р., ЕГН ***** и С. И. А., ЕГН *****, чрез процесуалния им представител адв. Д. Й. от АК-Варна, с която е отправено искане за налагане на следните мерки за защита от домашно насилие, извършено от Р. М. Р., ЕГН *****, на дата 03.09.2022 г. около 14:00 ч. в двора пред къщата им в село Михалич общ. Вълчи дол:

На основание чл. 18, ал. 1 от ЗЗДН да бъде издадена Заповед за незабавна защита, с която:

1. На основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН ответникът да бъде задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо молителките;
2. На основание чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН, на ответника да бъде забранено да приближава жилището на майка си С. А. в село Михалич, общ. Вълчи дол и жилището на сестра си Р. Р. в град Варна, ул. „Зюмбюл“ № 4, ет. 2, ап. 34 , на разстояние, по-малко от 100 м,;
3. На основание чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН на ответника да бъде забранено да приближава местоработата на сестра си Р. Р. – ул. „Роза“ № 32А, магазин „Май маркет“, на разстояние, по-малко от 100 м, за срок от 18 месеца ;

Иска се да бъде постановено решение, въз основа на което, да бъде издадена заповед за защита, с която:

1. На основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН ответникът да бъде задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо молителките;
2. На основание чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН, на ответника да бъде забранено да приближава жилището на майка си С. А. в село Михалич, общ. Вълчи дол и жилището на сестра си Р. Р. в град Варна, ул. „Зюмбюл“ № 4, ет. 2, ап. 34 , на разстояние, по-малко от 100 м, за срок от 18 месеца.
3. На основание чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН на ответника да бъде забранено да приближава местоработата на сестра си Р. Р. – ул. „Роза“ № 32А, магазин „Май маркет“, на разстояние, по-малко от 100 м, за срок от 18 месеца ;

В молбата за защита подадена до РС-Варна се твърди, че страните по делото са роднини по права и съребрена линия и отношенията им са влошени от години. Причините за това са семейни имоти за които ответникът имал претенции. Р. се бил държал агресивно към своите майка и сестра, използвал цинични думи и ги обиждал при всеки контакт. Двете молителки били полагали усилия да не се виждат с него и го отбягвали защото се страхували. Р. имал имот в с.Михалич, общ. Вълчи дол, обл. Варна, който граничи с имота на сестра му Р. Р.. На 03.09.2022 г. двете молителки се намирали в двора пред къщата в с.Михалич и прибирали дърва за огрев. Около 14.00 часа пристигнал Р. спрял лекия си автомобил препречвайки пътя на автомобила на молителката Р. Р. започнал да поправя оградата, която е обща мрежа за двата имота. Когато приключили с прибирането на дървата молителките го помолили да отмести автомобила си, за да приберат техния автомобил в

двора, но той отказал. Настоял да се обръщат към него с „господине“, а не по име. Тогава те се обърнали към него по начина по който той искал, но отново отказал да премести автомобила си. Изведнъж избухнал, започнал да крещи, че ще ги съди, щял да съди и покойния им баща и съпруг, но той умрял и не можал да го направи. Държал се изключително цинично и арогантно. Нарекъл майка си молителката А. „оная лудата“, а сестра си молителката Р. „курва“ и „долна“. Започнал да изрежда имена на мъже с които тя имала сексуален контакт като използвал жаргон. Тогава се намесил съпругът на Р. Р. и му направил забележка да не говори така на сестра си. Р. се обърнал към него с думите: „Боклук ти какъв си тука, че се обаждаш“, „Разкарай се от тука, ти си никакъв в тая къща“, „Ти си ми много лесен с тебе бързо ще се справя“. Крещял, като бил качен на нещо високо в неговия двор и съседите били чули всичко. Тъй като продължавал да крещи и да отправя обиди и заплахи към тях, се наложило Р. и съпругът ѝ да си тръгнат. С. А. не пожелала да тръгне с тях за гр. Варна и се прибрала в дома си. От случилото се, двете молителки се почувствали много изплашени, обидени и унижени. Имали проблеми със съня дни наред и преживявали инцидента. Заявяват, че се страхуват, защото Р. е военен и предполагат, че може да притежава оръжие, включително и да вземе служебно. Наложило се било да посетят лекар и да приемат медикаменти за да преодолеят страха. И към настоящия момент молителките изпитвали страх от отправените им закани.

Ответникът е подал писмен отговор на молбата, с който оспорва наведените в исковата молба твърдения за проявено от него цинично и агресивно поведение. Оспорва твърдението, че е обиждал съпруга на сестра си Р. Р. и че спрямо него е отправял закани и заплахи. Оспорва, че обективното състояние на сестра му Р. Р., отразено в амбулаторен лист от 16.09.2022 г. е предизвикано от психотравмена ситуация, свързана с него. Оспорва, че подписите за С. А. в Молбата за защита от домашно насилие и в Декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН са положени от майка му С. А..

Ответникът твърди, че работи като военнослужещ и в село Михалич си ходи 4-5 пъти през годината, тъй като в имота, който сестра му Р. Р. му е продала има няколко пчелни кошера, които обслужва. На 03.09.2022 г. е бил в село Михалич с личния си автомобил, който е паркирал пред входната врата на имота си. Пред входната врата на имота на сестра му Р. е имало разтоварени значително количества дърва за огрев и вратата е била широко отворена. Сестра му Р. Р. и нейният съпруг Динчер са били там и са пренасяли дърва към двора си. Ответникът твърди, че след като е паркирал личния си автомобил, преди да влезе в имота си, сестра му е започнала да вика по него: „Ето тоз пак дойде в нашето място, педераст, нищожество, ебат ли те при военните“, на което той не е обърнал внимание и се направил, че не чува. Тогава сестра му Р. Р. била дошла при него и със заканаващ тон му била казала „ти трябва да ми прехвърлиш парцела, защото той си е мой“, на въпроса „Защо?“ от страна на ответника, е отговорила: „Ще направя така, че ще те уволня от работа и жена ти ще уволня“, като била започнала да рита с крак по оградата на имота му и да го плюе. В този момент съпругът ѝ Динчер се бил включил и двамата започнали да го заплашват, че било имало хора за всичко и нямало да се прибере вкъщи някой ден, че жена му можело да изчезне безследно, детето му щяло да остане сираче, че те имали пари и щели да го унищожат, че щели да унищожат всичко, което обича. Ответникът твърди, че е запазил самообладание и без да им отговаря е влязъл в имота си. Малко след това при него е дошъл Динчер и му казал да премести автомобила, тъй като им пречил. Ответникът бил излязъл от имота си, за да се увери, че автомобилът му е спрял пред вратата му и не създава пречки, като им казал, че автомобилът му не им създава пречки. Тогава Р. Р. и съпругът ѝ Динчер агресирали и започнали физически да го нападат, при което той си бил извадил мобилния телефон и започнал да ги снима. Динчер бил дошъл до него и го бил ударил два пъти с юмрук в главата, а Р. му издърпала мобилния телефон от ръцете и се опитала да го чупи. Ответникът успял да си вземе телефона от ръцете на Р. Р. и се обадил на тел. 112, за да потърси съдействие, при което Р. Р. и съпругът ѝ се отдръпнали и се прибрали в къщата. Ответникът твърди, че по време на развия се конфликт не са присъствали други хора, освен той, сестра му Р. Р. и съпругът ѝ Динчер. След като е приключил разговора до тел. 112, покрай ответника е минало момче от селото, което се казва Ангел, на когото ответникът

споделил, че има проблеми със съседите и поради това ще продава парцела си. Решението за продажба на парцела бил взел спонтанно след развилия конфликт. Вечерта му се била обадила братовчедка на Ангел и с нея се уговорили на 05.09.2022 г. да сключат предварителен договор за продажба на имота. Тъй като Р. Р. бил притеснен от случилото се и отправените към него заплахи от сестра му и нейния съпруг е подал жалба в прокуратурата с входящ № 12189/14.09.2022 г. по описа на Районна прокуратура-Варна.

Р. Р. твърди, че не е осъществявал домашно насилие спрямо никого.

В открито съдебно заседание пред първата инстанция страните поддържат становищата си и претендират сторените от тях разноски.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, че са в родствена връзка и ответникът Р. Р. е син на молителката С. А. и брат на молителката Р. Р.. Р. Р. и Р. Р. притежават недвижими имоти в с. Михалич, общ. Вълчи дол, като имотите им имат обща граница. Това се доказва и от приобщените по делото удостоверение за родствени връзки, удостоверение за наследници, предварителен договор за продажба на недвижим имот, нотариален акт за продажба на недвижим имот.

С постановление от 11.10.2022 г. на прокурор при Военноокръжна прокуратура Сливен преписка с вх. № 538/2022 г. е изпратена по компетентност на Районната прокуратура, на основание чл. 396, ал. 1 и чл. 36, ал. 1 от НК. В мотивите на постановлението е посочено, че преписката е образувана по жалба на Р. Р. за това, че на 03.09.2022 г. в собствения му имот в с. Михалич е бил обиждан, заплашван от гр. л. Р. М. и мъжа ѝ гр. л. Д.И.в от с. Михалич, обл. Варна. След извършена проверка по случая е постановен отказ да бъде образувано досъдебно производство, тъй като по преписката не се съдържали данни за извършено престъпление от общ характер.

От представените с исковата молба медицински документи се установява, че молителката С. А. още от 2014 г. е била диагностицирана с психично заболяване. В епикриза от 2017 г., издадена от МБАЛ „Света Марина“ ЕАД – Варна е посочено, че на 30.09.2017 пациентката е постъпила за лечение в болницата с окончателна диагноза „Остро полиморфно психотично разстройство с шизофренни симптоми“. През месец май 2017 г. С. А. била отказала да приема предписаните ѝ лекарства, започнала да говори несвързано, подпалила покъщнината си, проявявала вербална агресия към близките си, които били внесли искане в РП за задължително лечение по Закона за здравето. На 20.10.2017г. С. А. е била изписана от болницата с подобрение и препоръки да продължи лечението си в амбулаторни условия, като приема предписаните ѝ медикаменти.

От амбулаторен лист номер: 222598002C34 от 16.09.2022 г. на молителката Р. Р. се установява, че същата се оплаква от психотравмена /стресова/ ситуация, свързана с брат ѝ от преди две седмици. Предписана ѝ е терапия с медикаменти: фиторелакс ден и нощ капсули 2X1 и Деанксит др. X1 др. дневно. Приложено е ксерокопие на касов бон от 16.09.2022 г. за покупката на предписаните медикаменти.

Представена е по делото декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, подписана от Р. Р. и С. А., в която същите декларираят че спрямо тях на 03.09.2022 г. около 14:00 часа в село Михалич, общ. Вълчи дол, на двора, пред къщата им е извършен акт на домашно насилие от лицето Р. Р..

Във връзка с оспорване авторството на декларацията по чл.9, ал.3 ЗЗДН, от страна на Р. Р., е назначена и извършена съдебнопочеркова експертиза. От заключението на същата, което съдът цени като ясно, обосновано и компетентно дадено се установява, че подписите, положени в оригинал на молба за защита от домашно насилие и в декларация по чл.9, ал. 3 ЗЗДН, за имената С. А. са изпълнени от молителката С. И. А., с ЕГН *****.

От заключението на видеотехническата експертиза, което съдът цени като ясно, обосновано и компетентно дадено се установява че при изследваните приложения на мобилното устройство на Р. Р. - Не са установени следи от манипулация/намеса върху записаната информация. Не са констатирани нарушения в структурата на пикселната решетка. При направената оценка на извлечените кадри от видеопотока се констатира, че те са с качество, което позволява отграничаване по общи и частни признаци на заснетите лица № 1 и № 2.

От заключението на СТЕ по основната и по допълнителната задача, което съдът цени като ясно, обосновано и компетентно дадено се установява, че разстоянието между магазин „Ана“ /т.н. магазин на Дж./ и имота на молителките и имота на ответника по права линия е **86 метра**, а измерено по пътя е 184 метра, и между тях не съществува пряка видимост. От магазина се виждат само покривите на сградите на молителките. Най-близката точка от която може да се установи визуален контакт от входа на магазина с двора на молителките и с двора на ответника е на 15-16 м. в западна посока от входа на магазина.

От постъпилото ВД от Дирекция „Национална система 112“ МВР – ТД Варна се установява, че на датата на която се твърди, че ответникът Р. е осъществил акт на домашно насилие спрямо двете молителки е регистрирано обаждане от личния му телефон, в което е съобщил, че съседите му го нападат и искат да се саморазправят и да го бият и той се чувства застрашен.

От направената служебно справка за съдимост на лицето Р. Р. е видно, че същият е неосъждан и срещу него няма други заведени дела по ЗЗДН.

Представени и приети са, като доказателства по делото: служебна личностна характеристика на Р. Р., от която се установява, че същият работи на длъжност „младши кабелен монтажник“ във Военно формирование 26800 - гр.Варна от 03.01.2006 г. и характеристика на Р. Р. по местоживее от кмета на гр.Вълчи дол, в която е изразено становище, че същият се ползва с добро име в обществото и е неконфликтен.

По искане на страните, първоинстанционният съд е допуснал до разпит общо четирима свидетели: /Д.Х.Ид. и М.М.Д./ на ищцовата страна и двама свидетели от страната на ответника /А.А.С. и А.М.М./.

Свидетелят Д.И.в, живущ във фактическо съжителство с Р. Р. разказва, че на 03.09.2022г. в село Михалич е имало спор между Р. Р. и Р. Р.. По това време Идр. и Р. пренасяли дърва в двора и братът на Р. спрял колата си точно на входа на двора, Р. го помолила да измести автомобила и той се развикал с думите: „Няма да ми викате Р., а ще ми викате господине!“. Помолили го: „Господине ще си изместите ли колата?“. Той отказал. След това започнал да крещи, че щял да ги съди и започнал да обижда сестра си като използвал нецензурни изрази. Обръщал се към майка си с „оная лудата“. Свидетелят се опитал да ги защити, но Р. му казал да се маха. След като не могли да си вкарат колата в двора си тръгнали.

Свидетелката М.Д. разказва, че познава страните защото живее в с. Михалич близо до центъра, през една пресечка от тях. В началото на месец септември била отивала до магазина и чула викания и крясъци, но не обърнала внимание. На излизане се спряла и видяла как Р. и Р. се разправят на висок тон. Чула Р. да обижда сестра си с нецензурни думи. Чула и видяла лично като се разправят. После си тръгнала. Между нейната къща и тази на молителките има четири къщи. От нейната къща не се вижда пряко къщата на С.. Вижда се от центъра. От магазина, който е на центъра до къщата на С. има две къщи.

Свидетелят Анг.С. разказва, че с Р. се видяли в селото през месец септември на 2022 г. Когато се прибирал видял, че Р. е спрял колата си пред неговия имот, който продава. Поздравили се. Р. казал, че иска да продава имота си за 5000 лева, защото има неприятности със съседите си, които са майка му и сестра му. Свидетелят се обадил на племенника си, който търсел да купи имот. Докато разговаряли с Р. пред имота не е видял да минават хора и не е видял свидетелка Димова да е била там, нито сестра му и зет му, видял колата им. Тяхната кола била паркирана до техния имот, а на Р. колата била паркирана пред неговата

порта. Свидетелят заявява, че от магазина на „Дж.“ не може да се види двора на майката на Р. и двора на Р., защото пред тях има други къщи и няма как да се види какво става в двора на Р..

Свидетелката М. разказва, че в началото на месец септември се връщала от седянка. Вървяла е по пътя и видяла, че майката на Р. взела дърва и затова решила да попита откъде ги е взела. Видяла е Р. в неговия двор, като колата му била спряна встрани откъм неговата страна. Влязла в двора и видяла зет му и сестра му с количката да пренасят дървата. Те са били в техния си двор, а Р. си е бил в неговия двор. В това време майката на Р. била излязла от къщата. Свидетелката била попитала: „Кога ги взехте дървата?“, а те отговорили: „Преди малко!“. Свидетелката М. изпушила една цигара и си тръгнала, не е видяла, нито чула да се карат. Заявява, че отпред на улицата колата на Р. била паркирана до неговата врата, а другата кола била до вратата на другия двор. Колата на зета била отпред, но тя не можело да влезе в двора, защото дървата били стоварени до портата, която била отворена. Дървата били стоварени точно пред вратата от вътрешната страна на двора, свидетелката ги прескочила за да влезе.

Свидетелката С. разказва, че между нейния имот и този на молителките е имало каменна ограда, която съборила през м.март т.г. Същата съществувала към м.септември 2022 г. и от нея няма видимост в двора на С., а къщата на молителката е около 30 метра навътре в двора. Свидетелят Ж. е съсед на двете молителки и заявява, че от магазина на Дж. /магазин „Ана“/ няма пряка видимост към мястото на Р., докато не паднали стените на плевнята. Задната стена паднала преди 4-5 години, а предната стена паднала миналия януари или декември, било около Нова година. От магазина на Дж. не можело да се види ако има хора или кола пред двора на Р. и Р.. Самият двор се бил виждал, но на улицата не можело да се види ако има спряна кола, защото имало постройка плевня. Ако дърветата са се раззеленили, не се бил виждал дворот на Р. и Р. от магазина на „Дж.“.

Настоящият съдебен състав преценява показанията на свидетеля Д.И.в в условията на чл. 172 от ГПК в частта им за отправените от Р. по отношение на молителките заплашителни изрази и обиди и счита, че същите са недостоверни и не отговарят на обективната истина, тъй като Д.И.в е лице, което живее на семейни начала с едната от молителките и като такъв е заинтересован изхода на делото да бъде в полза на Р. Р.. Показанията на свидетелката М.Д., в частта, в която заявява, че на излизане от магазина се спряла и видяла как Р. и Р. се разправят на висок тон, чула Р. да обижда сестра си с нецензурни думи, чула и видяла лично като се разправят, съдът намира за опровергани от приетата по делото съдебно-техническа експертиза, чието заключение е че разстоянието между магазин „Ана“ /т.н. магазин на Дж./ и имота на молителките и имота на ответника по права линия е **86 метра**, а измерено по пътя е 184 метра, и между тях не съществува пряка видимост. От магазина се виждат само покривите на сградите на молителките. Най-близката точка, от която може да се установи визуален контакт от входа на магазина с двора на молителките и с двора на ответника е на 15-16 м. в западна посока от входа на магазина. Показанията на М.Д. се опровергават и от заявеното от свидетелите С. и Ж.а, които заявяват, че от магазина на Дж. /магазин „Ана“/ няма пряка видимост към мястото на Р., докато не паднали стените на плевнята. От магазина на Дж. не можело да се види ако има хора или кола пред двора на Р. и Р.. По горните съображения, при постановяване на решението си, съдът не кредитира свидетелските показания на Д.И.в и М.Д. в частта им за осъществена от страна на Р. Р. вербална агресия спрямо Р. Р. и С. Ахмедов на 03.09.2022 г. около 14:00 часа в село Михалич.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Съгласно чл. 2 от ЗЗДН – домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които са намират в родствена връзка, които са или са били в

семејна връзка или във фактическо съпругеско съжителство.

Според чл. 10 от ЗЗДН молбата се подава в срок до един месец от акта на домашно насилие.

В закона липсва легална дефиниция на понятието „психическо насилие“, както и дефиниция за понятието „емоционално насилие“, но в практиката, като такива се окачествяват всички действия, които имат отрицателно или вредно въздействие върху психиката на едно лице. Актовете на емоционално и психическо насилие могат да бъдат: вербално насилие /крещене, обиждане/, унижение, предизвикване на страх, изолация. Преценката дали е налице емоционално или психическо насилие следва да се направи конкретно, като се изследват отношенията между страните, техните физически и психически особености и съответните следи, останали в съзнанието на пострадащото лице.

Следва да се направи разграничение между психическо и емоционално насилие. Психическото насилие представлява въздействие върху психиката на дадено лице, с което му се причинява тормоз - като непристойно поведение, осъществявано през определен период от време, многократно или систематично и изразено чрез физически действия, писмено или устно, с жестове или други действия, извършени умишлено, които могат да нахърнят физическата или психологическа цялост на друго лице. При психическо насилие отношението на едно лице спрямо друго, предизвиква попадането на последното в състояние на психологическа травма, която би могла да се изразява в тревожност, депресия и други форми на нервно разстройство. Формите на психическо насилие могат да включват вербална агресия, унижение, пренебрежение или всякакво друго поведение, което може да намали самочувствието на жертвата на насилието, нейното достойнство и адекватно мислене и поведение.

При емоционалното насилие въздействието отново е върху психиката на определено лице, но при него целенасочено се увреждат емоциите му, свързани с преживявания от негативния спектър - изразява се в заплашване, контрол, което води до чувство на страх, на малоценност, на вина чрез интензивно обидно и унизително отношение.

Преобладаващо проявите на психическо и емоционално насилие се припокриват, доколкото чрез действията – вербални и физически се засягат емоциите и психиката на засегнатите лица, които са неразривно свързани. Разликата е в продължителността на въздействието, интензитета, трайността на последиците и дълбочината на посегателството, поради което емоционалното насилие е по-лека форма и в общия случай не води до дългосрочни негативни изменения в психиката на засегнатото лице.

В производството по ЗЗДН в тежест на молителя е да докаже извършения акт на домашно насилие. Законодателят изрично е предвидил, че при липсата на други доказателства, декларацията по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН има самостоятелна доказателствена сила. За да бъде годно доказателствено средство, същата трябва да индивидуализира акта на насилие по начина, по който последният е описан в депозираната молба за защита, т.е. следва да съдържа пълно, точно и ясно описание на твърдения акт на домашно насилие. Независимо от предвиденото в нормата на чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, молителят следва да установи, в условията на пълно и главно доказване, извършените от ответника актове на домашно насилие с техните обективни признаци - време, място и начин на извършване на деянието. Обвързващата доказателствена сила на декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН е задължителна за съда, само ако няма други доказателства, които да я оборват, тъй като по съществото си тя представлява частен документ.

В доказателствена тежест на ответника, при направено оспорване, че са извършени актове на домашно насилие, е да проведе успешно насрещно доказване, което да доведе до оборване на изложеното в декларацията и разколебаване на нейната доказателствена сила.

Други свидетели-очевидци, освен Д.И.в., чийто показания относно упражненото спрямо молителя вербално насилие съдът не кредитира, не са установени. По делото е представена декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, на която цитираният закон придава особена доказателствена сила, която настоящият съдебен състав счита за опровергана от

доказателствата за факти, свързани с поведението на Р. Р. след процесното деяние. Същият подава сигнал на тел. 112 за извършено спрямо него насилие, с цел доказване на тези си твърдения си изважда мобилния телефон и започва да снима, правейки видеоклип, подава сигнал в прокуратурата за случая и предприема действия за продажбата на имота си, с оглед неповтаряне на подобен конфликт за напред. Действията на Р. Р. са нелогични за човек осъществил домашно насилие, а по-скоро са типични за човек претърпял такова.

Крайният извод на ОС-Варна е, че на 03.09.2022 г. около 14:00 ч. в двора пред къщата в село Михалич общ. Вълчи дол Р. Р. не е извършил актове на домашно насилие изразяващи се в изричане на думите: по отношение на майка му - молителката А. „оная лудата" и по отношение на сестра му - молителката Р. „курва" и „долна" и започнал да изрежда имена на мъже, с които сестра му имала сексуален контакт като използвал жаргон.

На базата на изложеното по-горе настоящият съд намира, че твърдението за извършено домашно насилие по смисъла на чл. 2, ал. 2 от ЗЗДН на 03.09.2022 г. от страна на ответника спрямо молителите е недоказано, поради което молбата по ЗЗДН се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 11, ал. 3 от ЗЗДН, всяка една от молителките следва да бъдат осъдени да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметката на ОС-Варна сума в размер на 12, 50 лева, представляваща държавна такса за разглеждане на делото пред въззивната инстанция.

Р. Р. и С. А. следва да бъдат осъдени, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, да заплатят на Р. Р. сумата в общ размер от 600 лева /всяка по 300 лева/ – представляващи сторени съдебно деловодни разноски пред ОС-Варна.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 2797 от 27.07.2023 г., постановено по гражданско дело № 12813 по описа за 2022 г. на Районен съд – Варна, 14-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 3 от ЗЗДН, Р. М. Р., ЕГН: ***** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметката на ОС-Варна сумата в размер на 12, 50 лева, представляваща държавна такса за разглеждане на делото пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, Р. М. Р., ЕГН: ***** да заплати на Р. М. Р., ЕГН: ***** сумата от 300 лева – представляващи сторени съдебно деловодни разноски пред ОС-Варна.

ОСЪЖДА на основание чл. 11, ал. 3 от ЗЗДН, С. И. А., ЕГН: ***** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметката на ОС-Варна сумата в размер на 12, 50 лева, представляваща държавна такса за разглеждане на делото пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, С. И. А., ЕГН: ***** да заплати на Р. М. Р., ЕГН: ***** сумата от 300 лева – представляващи сторени съдебно деловодни разноски пред ОС-Варна.

Решението на съда е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____